

GAZETA LWOWSKA

DZIENNIK DLA DYSTRYKTU GALICYJSKIEGO

Nr. 87

Wtorek, 18 listopada 1941 r.

Rok I

101.600 jeńców sowieckich w walkach o Krym Kercz w ręku wojsk niemiecko-rumuńskich Dotkliwe straty lotnictwa angielskiego w Afryce

Z KWATERY GŁÓWNEJ NACZELNEGO WODZA, 18. 11. — Naczelną Komendę Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje w dniu 17 listopada:

Jak już doniesiono w specjalnym komunikacie, wojska niemieckie i rumuńskie zdobyły wczoraj po zaciętych walkach miasto portowe Kercz. Część wschodnia półwyspu Krym znajduje się więc w całości w naszych rękach. Liczba wziętych w toku walk pościgowych i szturmowych na Krymie jeńców zwiększyła się w międzyczasie do sumy 101.600. Obok wielkich strat w walkach naziemnych, poniósł nieprzyjaciół przy podejmowanych próbach przeprowadzenia swych wojsk przez cieśninę Kerczeńską ciężkie straty, zadane mu przez lotnictwo.

Skutecznych ataków dokonywały formacje lotnictwa bojowego i myśliwców przeciw skoncentrowanym wojskom i kolumnom transportowym oraz lotniskom i kolejom w rejonie Moskwy i Wołody.

Moskwa i Leningrad były ubiegłej nocy bombardowane.

U wybrzeży Anglii zatopili samoloty bojowe w dzień mniejszy statek handlowy. Jeden frachtowiec został przez bombę uszkodzony.

W czasie ataku niemieckich eskadr bojowych na angielskie lotnictwo w oazie Dżarabub, o którym wczoraj komunikowano, została zniszczona wielka ilość nieprzyjacielskich samolotów, w tym także kilkomotorowe bombowce.

W walkach powietrznych w Afryce Północnej zestrzelono bez własnych strat dwa angielskie bombowce i dwa myśliwce.

Z KWATERY GŁÓWNEJ NACZELNEGO WODZA, 18. 11. — Naczelną Dowództwo Niemieckich Sił Zbrojnych komunikuje w dniu 16 listopada: Atakując Sewastopol, wojska niemieckie zajęły jeden z silnie rozbudowanych i zacięte bronionych fortów. Lotnictwo bojowe wspierało

w walkach o Sewastopol i Kercz wojska lądowe, atakując umocnienia, statki i urządzenia portowe. Celnymi bombami trafiono sowiecką kanońkę i dwa wojskowe transportowce. W rejonie Tychwina wzięły 2 tylko kompanie pionierów 113 punktów oporu.

Na wodach dokoła Anglii lotnictwo bojowe zatopilo u Wysp Owczych i na wschód od Peterhead 2 statki nieprzyjacielskie o łącznej pojemności 7.000 ton. Dwa dalsze większe statki zostały ciężko uszkodzone celnymi bombami. Samoloty bojowe bombardowały za dnia bombami ciężkiego kalibru huty w Midlands-borough. Ataki lotnicze kierowały się ostatniej nocy także na urządzenia portowe wschodniego i południowo-zachodniego wybrzeża wyspy.

Podczas nocnej potyczki niemieckich sił patrolujących z brytyjskimi łodziami pościgowymi w Kanale zatopiono ścigacz nieprzyjacielski. Zatopienie drugiej łodzi pościgowej jest prawdopodobne. Własne jednostki bojowe nie poniosły żadnych strat.

W Afryce północnej niemieckie samoloty bojowe bombardowały z dobrym skutkiem pozycje bunkrów pod Tobrukiem i brytyjską bazę lotniczą w oazie Dżarabub.

Nieprzyjaciół przedsięwziął nocy ubiegłej bezskuteczne ataki lotnicze na północno-zachodnie tereny wybrzeża. Jeden brytyjski bombowiec zestrzelono.

Lotnictwo niemieckie osiągnęło w ostatnich tygodniach dalsze sukcesy w walce przeciw sowieckim bojowym siłom powietrznym. W czasie od 1-go października do 8 listopada Związek Sowiecki stracił 2.174 samoloty. Z tego w walkach powietrznych 1.293. Artyleria przeciwlotnicza zestrzeliła 412 samolotów. Resztę zniszczono na

ziemi. W tym samym czasie Niemcy straciły na froncie wschodnim 183 samoloty.

HELSINKI, 18. 11. — W dniu 16 listopada, na froncie Hanko, baterie artylerii fińskiej wzięły pod ostrzał sowieckie umocnienia polowe. Bolszewicy odpowiedzieli ogniem z dział kolejowych.

Na froncie przesmyku Karelskiego oraz nad rzeką Świr trwał niemal przez cały dzień ogień zaporowy artylerii i miotaczy granatów. Na zachodnim odcinku tego frontu wielu żołnierzy sowieckich przeszło na

stronę wojsk fińskich. Na wschodnim odcinku frontu fińskiego miała miejsce zwycięska lokalna akcja bojowa; zdemolowano tam 100 sowieckich bunkrów polowych.

BERLIN, 18. 11. — We wschodniej części Morza Śródziemnego bombowce włoskie zatopili trzy angielskie parowce.

RZYM, 18. 11. — W Afryce Wschodniej w okręgu Gondaru trwają zacięte walki. Na Morzu Śródziemnym samolot włoski storpedował statek angielski.

Litwa, Łotwa i Białoruś pod zarządem cywilnym A. Rosenberg na czele „Ostlandu” Gauleiter Eryk Koch Komisarzem Rzeszy dla Ukrainy

BERLIN, 18. 11. — Adolf Hitler wydał rozporządzenie, aby we wschodnich rejonach, zajętych ostatnio przez wojska niemieckie, gdzie ukończone są działania bojowe, zorganizowana została administracja cywilna, której zadaniem jest jak najszybsze ustalenie i zachowanie ładu publicznego i życia społecznego. W myśl rozporządzenia Kancelarza Hitlera, władze administracyjne na tych terenach podlegają ministrowi Rzeszy reichsleiterowi Alfredowi Rosenbergowi, który został przez Adolfa Hitlera mianowany ministrem dla okupowanych terenów wschodnich. Na stanowisko jego zastępcy, Kancelarz powołał gauleitera dra Alfreda Meyera.

Na razie zaprowadzono zarządy cywilne na obszarach byłych wolnych państw Litwy i Łotwy oraz częściowo na terenie Białorusi. Wspomniane obszary tworzą Komisarjat Rzeszy „Ostland” (Kraj Wschodni).

Na stanowisko komisarza Rzeszy „Ostlandu” Kancelarz Hitler desygnował gauleitera i nadprezydenta Henryka Lohse.

Podobnie w niektórych częściach Ukrainy zorganizowano zarządy cywilne. Na stanowisko Komisarza

Rzeszy dla Ukrainy Kancelarz desygnował gauleitera i nadprezydenta Eryka Kocha.

W celu studiów

BERLIN, 18. 11. — Wczoraj przed południem przybył do Berlina przywódca chorwackiej służby pracy, Halla, celem zwiedzenia urządzeń służby pracy w Niemczech

W Afryce nic szczególnego Komunikat włoski

RZYM, 18. 11. — Włoski komunikat wojenny z poniedziałku 17. 11. podaje m. in.:

W Afryce północnej nie wydarzyło się nic szczególnego. Podobnie w rejonie Gondaru, po zaciętych walkach, o których już doniesiono, dzień minął spokojnie.

Lotnictwo nieprzyjacielskie zrzucało bomby na Darnę, powodując uszkodzenie budynków. Celny pocisk spadł na szpital, ofiar nie zanotowano jednakże. Nad terenami Marmarici zestrzelono samolot nieprzyjacielski, który spadł, płonąc.

RZYM, 18. 11. — W ciągu ubiegłego tygodnia lotnictwo angielskie operujące w rejonie Śródziemnomorskim, straciło według informacji agencji Stefani, ogółem 49 samolotów bombowych i myśliwskich.

SZTOKHOLM, 18. 11. — Dwa brytyjskie lotniskowce, „Illustrious” i

„Formidable”, które dopiero po wybuchu wojny zostały oddane do użytku, znajdują się obecnie w warsztatach amerykańskich, w celu naprawienia szkód, jakie zadały im samoloty państw osi.

Przeszło 3 miliony głosów na Antonescu

BUKARESZT, 18. 11. — Plebiscyt w sprawie programu pracy rozwojowej nakreślonego przez marsz. Antonescu przyniósł wynik w postaci 3.391.160 głosów „tak”, oraz 65 głosów „nie”. Sukces ten podkreśla prasa rumuńska z prawdziwym zadowoleniem, zwracając uwagę na wielką liczbę biorących udział w głosowaniu, co stanowi zarazem dowód, jak bardzo marsz. Antonescu zjednał sobie popularność wśród ogółu ludności rumuńskiej.

Okrety sowieckie internowane w Turcji

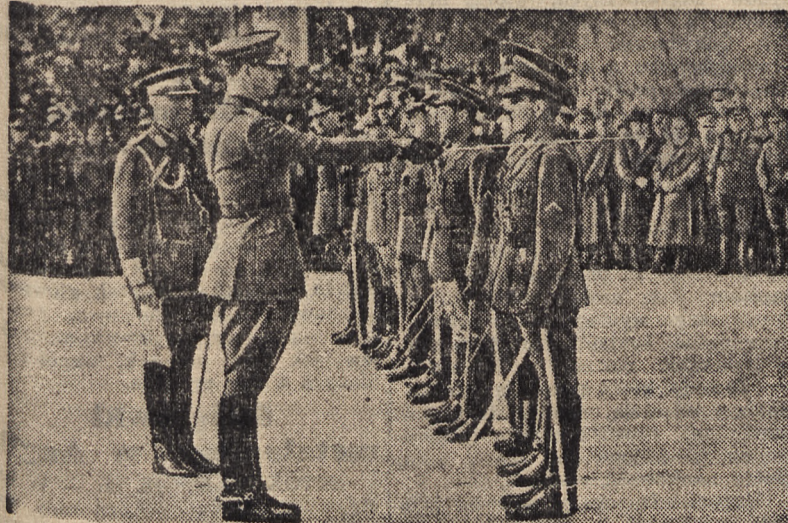
Protest Ankarę przeciw propagandzie sowieckiej

LAHTI, 17. 11. — Do jednego z portów tureckich zawinęły pierwsze trzy sowieckie okręty wojenne, które zostaną według prawa międzynarodowego internowane. W związku z tym poseł angielski w Turcji odwiedził ministra spraw zagranic-

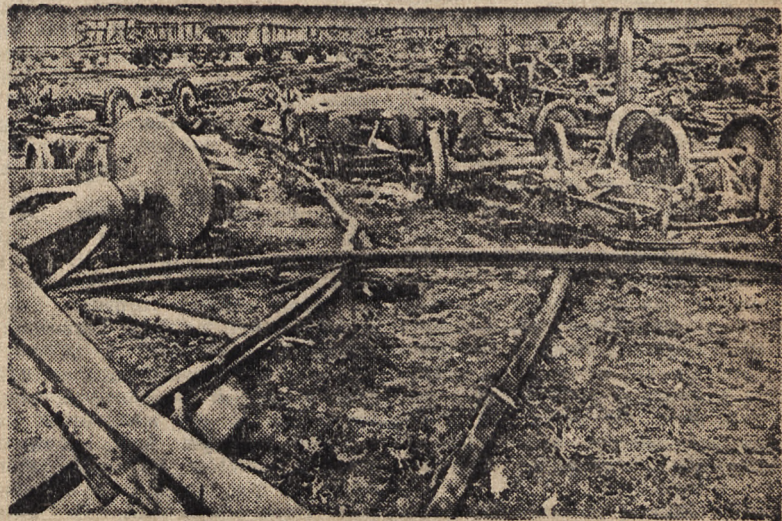
nych Saracoglu i odbył z nim dłuższą konferencję. W tureckich kołach politycznych podkreślają, że rząd turecki zastosuje w tym wypadku właściwe przepisy międzynarodowe, według których sowieckie statki handlowe mogą płynąć przez Dardanele, sowiecka flota wojenna natomiast nie zostanie przepuszczona i będzie internowana po 48 godzinach.

Równocześnie przykłada się wielką wagę w Ankarze do odwołania z Turcji posła sowieckiego oraz attaché wojskowego. Sprawy te uważa się za związane z losem floty sowieckiej na Morzu Czarnym. W nocy skierowanej do ambasady sowieckiej rząd turecki zażądał ograniczenia propagandy sowieckiej w Turcji, a przede wszystkim propagandy, która obraża państwa, będące w przyjaźni z Turcją i która mogłaby naruszyć dobre stosunki Turcji z państwami trzecimi. Próba wydania specjalnych wydawnictw propagandowych angielskich w związku z wystawą książek w Ankarze, została przez rząd turecki udaremniowana.

40 marynarzy sowieckich, należących do załogi holowników i uzbrojonych motorowców, którzy wylądowali na wybrzeżu tureckim, zostało aresztowanych.

Przy pięknej pogodzie w promieniach słonecznych odbył się w marsz do Bukaresztu oddziałów rumuńskich, które walczyły w Bessarabii, na Bukowinie i pod Odessą. — Król Michał II, odznacza zasłużonych oficerów.

To były kiedyś pociągi z amunicją, nim dosięgły je bomby niemieckie.

Plecami do leaderów

Opozycyjne nastroje, które godzą również w autorytet Churchilla

Lizbona, w listopadzie.

W ostatnich dniach października na Trafalgar Square w Londynie próbowała przemawiać przed ogromnym tłumem zgromadzonych miss Ellen Wilkinson, jedna z najpopularniejszych mówczyń londyńskich. Nie dopuszczono jej jednak do głosu. Z tysiąca robotniczych piersi wyrwał się okrzyk: „Precz z mówczynią! Głos miss Ellen, choć silny i donośny, nie mógł zgłuszyć wydobywających się z tłumu pod jej adresem skierowanych okrzyków i, jak donoszą korespondenci angielscy, niefortunna prelegentka musiała opuścić trybunę, nie zdolawszy wypowiedzieć ani jednego słowa. — A przecież jeszcze przed kilkoma miesiącami miss Ellen Wilkinson była jedną z najulubieńszych osób w świecie londyńskiego ruchu robotniczego. Robotnicy z Jarrow, północno-wschodniego, bardzo biednego obszaru Anglii, który należał do jej okręgu wyborczego, nie nazywali jej inaczej, jak: „nasza Ellen“. W północnej dzielnicy Londynu, w nagrodę za niezmordowane zabiegi o poprawienie złego stanu schronów angielskich, nazwano miss Wilkinson: „shelter queen“, „królową schronów“. Dla wielu robotników angielskich było imię tej kobiety pojęciem, które uosabiało niezmordowaną, pełną zaparcia pracę w służbie idei socjalistycznej.

Miss Ellen Wilkinson pochodziła z hrabstwa Lancashire, była córką robotnika, pracującego w przemyśle tekstylnym. Wykształcenie zdobyła dzięki stypendium a na terenie politycznym wystąpiła po raz pierwszy jako sufrażystka, potem w roku 1915 jako rzeczniczka związków zawodowych, by w roku 1923 wejść w skład członków izby gmin. W parlamencie od razu zwróciła na siebie uwagę ta małego wzrostu, ruda, o dużym temperamencie kobieta, głównie dzięki swym mówom, które były utrzymywane zawsze w ostrym tonie, i przeplatane czysto zwrotami nieparlamentarnymi. Dzięki tej właśnie właściwości swych mów miss Ellen Wilkinson odnosiła duży sukces wśród szerokiej masy. Duże wrażenie wywołała swoją osobą, gdy jesienią r. 1936 wzięła udział w „marszu głodowym“ na Londyn, idąc sama na czele grupy bezrobotnych. W momentach decydujących stała zawsze po stronie partii socjalistycznej i kierownictwa ruchu zawodowego, miała jednak również wielu zwolenników na „lewym skrzydle“ ruchu robotniczego i wśród robotników nastrojonych komunistycznie. Może dlatego, że w czasie wojny hiszpańskiej walczyła o aktywne poparcie biorącego udział w tej wojnie „czerwonego pułku“.

Gdy w rządzie Churchilla Herbert Morrison objął tę rolę ministra bezpieczeństwa wewnętrznego, zaangażował miss Ellen Wilkinson jako swoją sekretarkę w parlamencie. Przez ruch robotniczy było to uważane jako zręczne posunięcie, mające na celu pozyskanie sobie czynnej i popularnej wśród szerokich mas osobowości.

Dzisiaj te same szerokie masy zwracają się przeciwko Ellen Wilkinson. Podzieliła ona los innych przywódców partii laburzystów, którzy weszli do rządu Churchilla. Sześć ich, Morrisona, okrzykano jako „niezdolnego“ i obdarzonego „dyktatorskim zacięciem“. Zapomniano o całej jego działalności, zapomniano o tym, że zrobił on bardzo wiele w okresie gdy był przewodniczącym rady hrabstwa londyńskiego. Rozbudował przecież szpitale, szkoły, a tym samym oświatę robotniczą, położył duże zasługi około uregulowania systemu komunikacyjnego stolicy. Ani major Klemens Attlee, obecny przywódca partii laburzystów, ani zastępca jego, były docent Artur Greenwood, obydwa pochodzący ze sfer zamożnych, nigdy nie byli tak popularnymi jak tych dwoje pochodzących ze środowiska robotniczego: Ellen Wilkinson i Herbert Morrison. Wymienienie się swoje zawdzięczają oboje biurokracji partyjnej. Nie masy robotnicze, ale właśnie ta biurokracja wyniosła ich, a następnie utrzymywała tak długo na wyżynach ruchu robotniczego.

Hugh Dalton, minister dla spraw wojny gospodarczej, syn nadwornego kapelana królowej Wiktorii, wycho-

wanek zakładów w Eton i Cambridge, mimo swojej dwudziestoletniej działalności dla Labour Party, nie cieszy się zaufaniem w szerokich kręgach robotniczych. Nawet Ernest Bevin, reprezentant sfer robotniczych, którego w Anglii uważa się na najbardziej wpływowego człowieka o bok Churchilla i o którym mówi się, że chciał skupić w swym ręku całą władzę państwową, nawet i on wyraża zmienne nastroje. Widzi, jak traci wpływ na masy robotnicze, jak zaczynają się one od niego odwracać i jak działalność jego poddawana jest krytyce. Zdaje on sobie sprawę z niebezpieczeństwa, które może z tego dla niego wyniknąć i już przygotował sobie obronę.

Ernest Bevin wie, że sfery robotnicze można prowadzić na pasku niezadowolonych ze świadczeń rządu, szuka więc sposobu, aby odpowiedziałność przerzucić na innych, a samemu stanąć raczej na czele krytyki. Dlatego też — co w Anglii jest niebywałym wprost wypadkiem — występuje on obecnie nawet przeciw swoim kolegom w gabinecie, wcale ich w swych atakach nie oszczędzając. Bardzo możliwe, że Bevinowi uda się uniknąć dzięki jego taktyce krytyki ze strony robotników, a nawet, o ile będzie mu sprzyjała szczęście, wzmocnić swój wpływ. Ale nasuwa się tu pytanie, czy potrafi on w ten sposób utrwalić pozycję innych członków Labour Party, zasiadających z nim razem w rządzie. Zresztą, kto wie, czy Bevinowi, jako człowiekowi o wybujałej ambicji, tak bardzo zależy na odzyskaniu swej

popularności wśród mas robotniczych.

To, że angielskie sfery robotnicze czują się rozczarowane i odwracają się od tych ze swych przywódców, którzy biorą udział w rządzie, jest zjawiskiem, które niejednokrotnie powtarzało się w historii Anglii, a które szczególnie drastycznie wystąpiło w okresie premierstwa Ramsaya Mac Donalda. Przebieg dzisiejszych wypadków ma wiele podobieństw z dawnymi czasami. Przywódcy labourystów będący członkami rządu tracą kontakt ze swoim środowiskiem i nie mogą sprostać zadaniom, jakich spełnienia od nich się oczekuje. Sprawę zaostrza jeszcze i to, że robotnicy stawiają coraz to wyższe wymagania w stosunku do rządu.

Gdy Churchill, tworząc swój rząd, wprowadził do niego przedstawicieli partii robotniczej, spodziewano się po nim w Anglii polityki czynu, energiczniejszej od kierownictwa rządu Chamberlaina. Robotnicy okazali gotowość poniesienia w tym celu daleko idących ofiar a dla podniesienia produkcji zbrojeniowej zrezygnowali nawet z niejednego ciężko przez siebie wywalzonego prawa.

Ale pochód wojsk niemieckich na wschodzie Europy spowodował rozczarowanie mas robotniczych angielskich. Zrozumiano bowiem, że i rząd Churchilla nie jest w stanie stworzyć na kontynencie Europy przeciwwagi dla potęgi niemieckiej, do tego zaś rozczarowania dołączył się i żal, że tyle poniesionych ofiar poszło — zdaje się — na marne.

Poprzednicy „Arc Royal“

Galeria olbrzymów morskich ugodzonych śmiertelnie torpeda

Zatopienie angielskiego lotniskowca „Arc Royal“ na Morzu Śródziemnym przywodzi na pamięć cały szereg podobnych wypadków w dziejach wojen morskich, kiedy to potężne okręty wojenne, których budowa trwała długie lata i pochłonięła bałjońskie sumy, szły na dno w ciągu kilku minut od celnie wypuszczonej torpedy. Po raz pierwszy zastosowali tę broń na szeroką skalę Japończycy w wojnie z Rosją. Pierwszy nocny atak torpedowców japońskich na Port Artura, oznaczający początek działań wojennych, wykonany był przy pomocy pocisków specjalnej konstrukcji, które pewien dziennikarz ówczesny, naoczny świadek walki, tak opisuje:

„Japońskie łodzie torpedowe zaopatrzone były w żerdzie, długie na 50 stóp. Na końcu żerdzi był hak, do którego przytwierdzony był dynamit. Łódź taka podpywała pod statek rosyjski, dotykała go żerdzią, za pomocą elektryczności zapalała dynamit, a ten wybuchając, uszkadzał okręt. Jakkolwiek tam było z owym dynamitem na wędkach, faktem jest, że zostały wówczas ciężko uszkodzone krążowniki „Carewicz“, „Retwizan“ i „Pallada“, a w kilka dni potem, przy ponownym ataku w czasie lawiny śnieżnej, storpedowany został „Borjatin“. Później często jeszcze stosowali Japończycy z powodzeniem torpedy.

Ataki torpedowców zawsze stanowiły groźne niebezpieczeństwo dla największych nawet i zaopatrzonych w najgrubszy pancerz okrętów, natomiast od czasu pojawienia się łodzi podwodnych, jako nowego oręża torpedy stały się istnym postrachem pancerników i krążowników. Łódź podwodna może dotrzeć wszędzie i dosięgnąć przeciwnika nawet w jego własnej bazie położonej daleko poza zasięgiem działania nieprzyjacielskiej floty nadmorskiej.

Pierwszego historycznego już ataku na okręty wojenne dokonała niemiecka łódź podwodna „U-9“ niebawem po wybuchu wojny, zatapiając trzema celnymi torpedami kolejno trzy nieprzyjacielskie krążowniki: „Hough“, „Aboukir“ i „Cressy“. Wypadek ten wywołał ogromne wrażenie w sferach wojskowych całego świata. Zaczęto się zastanawiać, czy w ogóle celowym jest budowanie wielkich okrętów liniowych, skoro mogą one ulec tak łatwo zniszczeniu.

W ciągu czterech lat wojny światowej cały szereg okrętów zatonał od nieprzyjacielskich torped. Los ten

spotkał m. in. rosyjski krążownik „Pallade“ (zatopiona przez łódź podwodną 11. X. 1914), angielski pancernik „Formidable“ i lotniskowiec „Annie Rickmers“ (storpedowany przez Turków), austriackie „Wien“ i „Viribus Unitis“ (zatopione na kotwicy we własnej bazie przez małe łodzie torpedowe z kilkusobową załogą). W czasie bitwy jutlandzkiej angielski okręt wojenny „Marlborough“ ugodzony torpedą, musiał opuścić pole walki i z trudem tylko dowiół się do portu.

W obecnej wojnie torpedy znalazły jeszcze szersze zastosowanie. Już 17 września 1939 łódź podwodna kapitana Schucharta storpedowała na zachód od wysp Orknejskich lotniskowiec brytyjski „Courageous“ (22.500 ton), przy czym z 1200 ludzi załogi wyratowano 72 oficerów i 610 marynarzy. 14 października tegoż roku miało miejsce wydarzenie, które nabrało światowego rozgłosu: niemiecka łódź podwodna, pod dowództwem kap. Priena, przedostała się w nocy do zatoki Scapa Flow, gdzie stały na kotwicy okręty tak

zwanej „Grand Fleet“ i wypuściła

torpedę w stronę dziobową „Royal Oak“ (29.150 ton, 1180 ludzi załogi). Po pancerniku w 20 minut nie zostało ani śladu. Druga torpeda uderzyła ciężko stojący obok pancernik „Repulse“. Trudno byłoby wyliczać tu wszystkie okręty i krążowniki pomocnicze, które spoczęły na dnie morza z pancernem rozdartym od wybuchu torpedy.

Lotniskowiec „Arc Royal“ dwa lata temu doznał już poważnych uszkodzeń i został wysłany na kurację aż do Ameryki Południowej. Po powrocie stamtąd, w następnym roku został włączony do angielskiej eskadry śródziemnomorskiej. W bitwie u Wysp Balearskich został „ranny“ skutkiem ataku włoskich samolotów podobnie jak towarzyszący mu „Hood“ i schronił się w Gibraltarze. Na wiosnę b. roku opuścił raz jeszcze Morze Śródziemne, aby wziąć udział w obławie na „Bismarck“, po zatopieniu „Hooda“ na północnym Atlantyku, po czym wrócił do Gibraltaru a obecnie zakończył ostatecznie swój żywot.

Omega

Omega

Przy kiosku z gazetami

Pod tym tytułem drukujemy artykuły czy też wyjątki z artykułów zasługujące naszym zdaniem na uwagę, przy czym poglądy w nich wyrażane nie muszą pokrywać się ze stanowiskiem „G. L.“.

„ALTMARK“ POMSZCZONY

W związku z zatopieniem angielskiego kontrtorpedowca „Cossack“ przez niemieckiego torpedowca „Hun-der“ (Hundert), „Berliner Börsen-Zeitung“ niesławną historię tej katastrofy.

W czasie od 1 września zatopili niemieckie łodzie podwodne sześć angielskich kontrtorpedowców, jeden z dalszych został uszkodzony przez lotnictwo. Admiralicja angielska potwierdza zatopienie kontrtorpedowca „Cossack“. Utrata tej jednostki przywodzi nam na pamięć drastyczne złamanie prawa międzynarodowego przez Anglików.

Kontrtorpedowiec „Cossack“ zaatakował w marcu 1940 r. okręt „Altmark“ w czasie, kiedy powracał on z wyprawy pozaoceanicznej i znajdował się na suwerennych wodach norweskich we fiordzie Jössing. Komendant kontrtorpedowca „Cossack“, kapitan Vian, polecił z załogi okrętu „Altmark“ zamordować 8 ludzi. Na pastnicy rzucili się na jednostkę niemiecką, rannych nawet, którzy starali się poprzez zamrożnięte wody dostać w bezpieczne miejsce, ostrzeliwano. Piraci brytyjscy nie mogli zawładnąć okrętem „Altmark“, gdyż jego dowódca, kpt. Dau, polecił zatopić tylną część statku zaraz po rozpoczęciu ataku angielskiego. Anglicy musieli się więc zadowolić wzięciem do niewoli pewnej ilości marynarzy, których umieścili na swych statkach handlowych, które jednak potopione zostały w czasie zwycięskiej walki pancernika „Admiral Graf Spee“ na

południowym Atlantyku. Poza tym zrabowali A. glicy osobiste mienie załogi „Altmark“. Churchill mimo tego niepoehi bnego wyczynu nazwał kontrtorpedowca „Cossack“ bohaterem, którego czynny stawiają go w rzędzie zwycięskich jednostek z czasów Nelsona.

Pochwała Churchilla zachęciła kapitan Vian do nowego nieudolnego wyczynu. Kiedy dnia 14 kwietnia „Cossack“ przed Narwikiem znajdował się w bitwie z niemieckimi kontrtorpedowcami, pozwolił kapitan Vian ostrzeliwać z karabinów maszynowych i dział bezbronnych rozbitków zniszczonego kontrtorpedowca i niemieckiego, którego załoga po zatopieniu łodzi ratunkowych, płynąc wpław, ratowała się. Byli to niemieccy marynarze z kontrtorpedowca „Erich Giese“, ci sami, którzy kilka dni przedtem ratowali rozbitków angielskiego kontrtorpedowca „Hunter“. Nieludzkie postępowanie komendanta kontrtorpedowca do tego stopnia zachwyciło Churchilla, że przedstawił go królowi do awansu na kontradmirała.

Kontrtorpedowiec „Cossack“ został w dalszych walkach o Narwik ciężko uszkodzony. Dopiero po przeprowadzeniu dłuższej naprawy został on oddany znow do użytku. Sprawiedliwość stała się jednak zadość i przez zatopienie kontrtorpedowca „Cossack“ żołnierze niemiecy wyrównali swe rachunki z angielskimi brutalami, których specjalnością są napady na bezbronnych.

Aby wygrać wojnę

nie są Anglii potrzebne działa ani czołgi, zaś samoloty stały się zupełnie zbędne. Jest natomiast konieczne, co innego, a mianowicie... żydzi.

Tak właśnie sądzi mr. Mirelman, członek (i to nieudolny) tejże nacji, który pisze w brytyjskim dzienniku kolonialnym „Standard“, iż Anglia bez żydów nie wygra wojny.

Nie zajmowałabym się uwagi Czytelników takim „standardowym“ szlagierem; ciekawe jest jednak twierdzenie owego pana, że „Anglia powinna zrozumieć, iż prowadzi wojnę żydowską“.

Wobec tego należy wszem wobec przypomnieć dzieje opisywanej przez Flawiusza pierwszej wojny żydowskiej... jak również znane przysłowie: „wiedzie się, jak żydowi na wojnę!“

Długo będzie żył

w myśl ogólnie znanego zabobonu, wice-prezydent Argentyny dr. Castillo, usmercony w podstępny sposób przez agencję „United Press“.

Nie wiemy, czy wiadomość o nieistniejącym zamachu na życie dr. Castillo należy uważać za nieporozumienie, czy też za... pobożne życzenie?

W powieści brukowej „Krystyna“, wychodzącej przed wojną w zeszytach, ktoś dokonywa zamachu za pomocą gęsi, nadzianej prochem.

„United Press“ posłużyła się w tym celu... kaczka nadziana dynamitem.

Zajęcie majątku Dymitrowa

SOFIA, 18. 11. — W związku z procesem o zdradę i sabotaż przeciwko Dymitrowowi państwo bugarskie żąda odszkodowania w wysokości 15 milionów lew. Z tego powodu wzięto w zastaw majątek głównego spiskowca, G. M. Dymitrowa, przedstawiający wartość trzech milionów lew, jak też i majątek współpłótnionych w tym procesie.

Świętówki metalowców w Anglii

SZTOKHOLM, 18. 11. — W następstwie ubytku dowozu rudy metalowej ze Szwecji i z pewnych części Afryki północnej brak stał w przemyśle wojennym angielskim przybrał takie rozmiary, że od jakiegoś już czasu musiano wprowadzić przymusowe dni świąteczne.

Jak rozwiązuje kwestię żydowską Francja okupowana i nieokupowana

PARYŻ, 18. 11. — Żydzi francuscy podlegają we Francji okupowanej dowództwu wojskowemu, we Francji nieokupowanej zaś — francuskiej radzie żydowskiej. Zasadniczo są ustawy antyżydowskie we Francji pomyślane w ten sposób, aby żydzi odsunięci zostali od życia obywatelskiego i politycznego, podczas gdy ustawy dla żydów francuskich w nieokupowanej części kraju wymagają zatwierdzenia przez statut żydowski.

Ogólne zarządzenia antyżydowskie dotyczą spisów i kontroli. Przy czym ustalone w 1930, że liczba żydów mieszkających w Paryżu dorosłych żydów wynosiła w swoim czasie 112 tys., do których doliczyć należy jeszcze około 30 000 dzieci.

Liczba ta tak znikoma tłumaczy się tym, że w lecie zeszłego roku wielu żydów uciekło i nie powróciło z części nieokupowanej do swoich mieszkań paryskich. Z tych 112 000 pozostałych dorosłych żydów jest

28.000 dawno zamieszkałych we Francji, 21.000 cudzoziemców i 64.000 żydów zagranicznych, którzy przeprowadzili już poddaństwo francuskie. Odżydzanie firm żydowskich przedsiębiorstw z kapitałów zostało dotychczas przeprowadzone w 15 procentach, a więc na 22.000 znajdujących się we Francji okupowanej przedsiębiorstw żydowskich tylko 3300. Zalatwienie tych spraw trwa dlatego tak długo, że w wielu wypadkach udział kapitału żydowskiego jest nieznaczny lub żydzi starają się dowiedzieć, że pochodzenie danego kapitału jest nieżydowskie, sprawdzanie czego wymaga długotrwałej i skrupulatnej kontroli. Poza tym konta żydowskie zostały zablokowane.

Zawody, które zmuszają do obcowania z klientelą, zostały dla żydów zamknięte, również zajęcia publiczne jak dziennikarskie, teatr, radio, giełda, bankowość, reklama, film.

Ustawa francuska określa jako żyda osobę pochodzącą z 3-ech żydowskich przodków, którzy przynależeli do żydowskiej wspólnoty religijnej, lub osobę, która sama przynależy do przynależności albo pozostaje w związku małżeńskim z żydem.

DNIA

Komunikacja pocztowa z Wileńszczyzną

(m) Jak nas informuje Dyrekcja i Inspektorat Urzędu Pocztowego Lwów i, ludność cywilna może wysłać do Estonii, Lotwy i Litwy oraz Wileńszczyzny kartki pocztowe oraz listy o wadze nie przekraczającej 250-ciu gramów, z tym jednak, że należy je nadawać w urzędach pocztowych; znaczki winno się naklejać dopiero po porozumieniu się z urzędnikiem pocztowym.

B. województwo białostockie tworzy osobny obszar pocztowy administracyjny obsługiwany przez Niemiecką Służbę Pocztową Białostok (Deutsche Dienstpost Białostok) — natomiast b. województwa polskie i wołyńskie podlegają pod względem administracyjnym Niemieckiej Służbie Pocztowej Ukrainy (Deutsche Dienstpost Ukraine). Do miejscowości znajdujących się na tych obszarach przyjmuje pocztą na razie tylko przesyłki urzędowe, z tym jednak, że do niektórych z nich (głównie na Wołyniu) można już nadawać także korespondencję prywatną. W sprawie tej można się informować w urzędach pocztowych.

Sowieckie cechowania nie są ważne

(m) Zgodnie z zarządzeniem, dalsze stosowanie sowieckich znaków stemplowych jest zakazane. W związku z tym znajdujące się w obrocie i handlu przedmioty ze szlachetnych metali z sowieckimi cechami (oznaczającymi zawartość złota i srebra) należy do dnia 15-go grudnia b. r. przedłożyć Urzędowi Probierczemu (ul. Grottgera 4) celem przecechowania tych przedmiotów znakami obowiązującymi w Gub. Gen. Przecechowanie jest bezpłatne; po 15-tym grudnia przedmioty, znalezione przy kontrolach probierczych, a posiadające tylko cechy sowieckie, ulegną, jako niecechowane, konfiskacie.

Dziś zaciemniamy:

Początek 16.55

Koniec 7.50

Odpowiedzi Czytelnikom

WP. Pola Kniak — Proszę zgłosić się w Polskim Komitecie Pomocy (Kopernika 31), który jest już w posiadaniu Pani listu.
WP. W. Nowak — Świadek moralny (ci wystawiają odpowiednio Urzędy Dzielnicowe O wydaniu duplikatów świadectw maturalnych przez sekretariat b. gimnazjum nie nam nie wiadomo.
WP. K. Zimmermann — Sprawa odszkodowań wojennych nie jest jeszcze w Galicji aktualna.
WP. Maria Manner, L. Lech. — Rejestracja osób pochodzenia niemieckiego odbywa się w Ratuszu pokój 80 — Policja Kryminalna pl. Hallerki 15.
„Konsumenci”. — List przesłaliśmy władzom

W ciężkich chwilach życia pomaga

Polski Komitet Pomocy

(j) W poczekalni Polskiego Komitetu Pomocy grupa ludzi formująca się w „kolejkę”. Różne twarze, różni ludzie — elegancko ubrane panie, siwi emeryci w podniszczonych palciach, opatulone w chustki kobiecinę z przedmieścia i oni: młodzi ludzie o smutnych zniszczonych twarzach i znużonych oczach — jeńcy wojenni.

Przyjeżdżają rozpoczynają się o 10-ej, lecz już od dwu godzin otwierają się wciąż i zamykają drzwi wejściowe. Każdy, kto przekracza próg, przychodzi z nadzieją, że tu mu pomożę, wskażą właściwą drogę postępowania, radą lub pomocą wywabią z kłopotów, wesprą, uspokoją...

Otwierają się drzwi i fala słonecznego światła uderza w szary półmrok korytarza — wchodzi kierownik oddziału

porad prawnych

— Kiedy ja nareszcie będę mogła wyjechać do domu, do Warszawy? Muszę koniecznie wrócić, bo tu wyczerpałam już ostatnie zasoby.

Postaramy się ułatwić pani wyjazd i to jak najprędzej, jeśli jest to rzeczywiście niecierpiąca zwłoki konieczność — pada odpowiedź — bo proszę pamiętać, że potrzebujących biletu na przejazd koleją jest bardzo dużo, między innymi znaczna ilość oswohodzonych jeńców, a liczba przepustek na jazdę koleją udzielanych nam przez Komendę Transportu, jest niewielka.

— Ależ ja muszę koniecznie, nie mam już ani grosza!

— Dobrze. Wobec tego proszę zgłosić się jutro, postaramy się prośbę uwzględnić.

Następna pani opowiada długo i zawiłe o swych tarapatach mieszkaniowych.

— Gdzie zwrócić się, aby otrzymać z powrotem meble zarekwirowane jeszcze przez bolszewików? — rzuca w końcu pytanie.

— Sprawy te należą do kompetencji działu meblowego przy Urzędzie Kwaterunkowym, że względu jednak na to, że meble te są obecnie używane przez inną osobę, która odmawia ich zwrotu, powinna pani złożyć skargę sądową. Ze swej strony postaramy się, ponieważ nie władza pani językiem urzędowym, wystosować odpowiedni pozew.

Z odpowiedzi tej i obietnicy poparcia korzysta przysłuchujący się jakiś niemłody już pan, który rezygnując z wyluszczenia swej, widocznie podobnej sprawy, rzuca ra odychodnym: „Tak, to rzeczywiście sprawa, którą tylko sąd może rozstrzygnąć. Trzeba jeszcze przez kilka dni być cierpliwym do czasu aż sądy zacząć działać”.

— Panie mecenasie — pada niesmiała prośba — jestem zwolnionym z niewoli, pragnę wrócić w rodzinne strony, do Leżajska, ja tylko tak „przechodem” we Lwowie, nie znam tu nikogo, przenocować nie mam gdzie, ani kęsa chleba w ustach... Czyby nie dało się...

— Skierujemy pana na nocleg do schroniska, prócz tego otrzyma pan pieniądze na zakup biletu kolejowego i zapomogę w gotówce.

— Jestem bezrobotny. Utrzymuję dwoje rodzeństwa, rodzice zaginęli podczas wojny — żali się 19-letnia panienka — jestem w bardzo ciężkich warunkach, wszystkiego niedostaje, grosza brak... ale najważniejsze, gdybym mogła gdzieś pracować...

— A co pani umie?

— Szyć umiem trochę, haftować. Mogłabym przy gospodarstwie...

— Dobrze. Umieścimy panią w szwalni, którą za kilka dni uruchomimy. Proszę przejść do przylgłego nokoju, tam wciągną panią na listę pracownic. Prócz tego może pani dostawać obiady dla siebie i rodzeństwa w naszej kuchni ludowej.

— Proszę pana — wicy zabrali mi męża, zamordowali brata, wywieźli matkę i ojca całą rodzinę, pozbawili mnie mieszkania, w czasie rewizji w domu ograbili mnie z biżuterii i pieniędzy. Żyłam w nędzy i upodleniu, za to tylko, że brat był posterunkowym polskiej policji — pada tragiczne oskarżenie z ust pani w żalobie, na której twarzy, pięknej niegdyś, malują się ślady cierpienia.

— Proszę mi pomóc. Gdybym chociaż mogła dowiedzieć się, co z mężem, gdzie są rodzice...

— Zrobimy wszystko, co tylko będzie w naszej mocy...

I tak przesuwają się długi szereg osób, z których każda przyniosła tu ze sobą ciężar bólu, troski, zmartwienia i niepowinności.

...Chwilowo nie — mówi p. K., kiedy i my z kolei interpelujemy go kilkoma zapytaniami, dotyczącymi całokształtu pomocy i porady prawnej, jakiej udziela Polski Komitet

Pomocy — do 20-go wstrzymaliśmy wypłatę zapomóg ze względu na szczupłość funduszy, jakimi w tej chwili rozporządzamy. W ubiegłym miesiącu, jednorazowe

dotacje i zasiłki,

jakie udzielił mi zgłaszającym się, wyrażały się sumą 14.956 zł. Ponieważ subwencje nie wystarczają, a stopniowo musimy stawiać się samowystarczalni, zwracamy się więc z apelem do wszystkich Polaków Lwowa o składanie ofiar. Apeł nasz, jak dotychczas, znalazł już pewien odzew w naszym społeczeństwie, konieczne jest jednak, aby w akcji charytatywnej wzięli udział wszyscy w miarę swych możliwości. Aby uniknąć chaotyczności w tej akcji dobrowolnego opodatkowania się, wyznaczamy na Lwów 14 najbardziej godnych zaufania ludzi do objęcia roli opiekunów rejonowych P. K. P., którzy by z ramienia Komitetu pracowali w terenie, organizując akcję opodatkowania się wszystkich Polaków zamieszkałych w ich dzielnicy.

Jeśli chodzi o akcję pośrednictwa pracy, to dotychczas ok. 100 osobom zapewnił mi warunki egzystencji, w zakładanej obecnie przez nas szwalni znajdzie pracę około 150 osób. W najbliższym czasie będziemy organizować przedsiębiorstwo, które zatrudni może około 200 osób. Prócz tego interweniuje w sprawie zorganizowania placówki teatralnej — tym samym rozwiązałibyśmy problem bezrobocia około 250 polskich artystów.

Porady prawne? — No, jak pan sam widzi, zwraca się do nas codziennie do 300 ludzi, którym w miarę możliwości przychodzimy z pomocą — kończy kierownik porad prawnych Polskiego Komitetu Pomocy.

Z notatnika reportera

KTO NOŻEM WOJUJE

(I) 21-letni Michał Skiba (Marszałkowska 11) w czasie kłótni z bratem został przez niego pobity do nieprzytomności. Świadek, który wyrwał go z rąk rozwydrzonego brata, zawiadził Pogotowie. Lekarz stwierdził u Skibki ciężkie rany kłute zadane nożem w okolicę klatki piersiowej i barku, przewiózł ofiarę kłotli w stanice chirurgicznej szpitala przy ul. Pijarów 4. Awanturzystę brata przetrzymała policja.

W restauracji przy pl. Gołuchowskich miała miejsce awantura między kilkoma podochocznymi alkoholami. W wyniku której użyto ostatniego argumentu — noża. Kilka cieków w okolicę klatki piersiowej i brzucha otrzymał uczeń „towarzystwa nieporozumienia”, 33-letni Stefan Baluszak (Legionów 31), którego wezwany lekarz Pogotowia przewiózł w stanice groźny do szpitala przy ul. Pijarów 4.

ŚMIERĆ NA JEZDNI — 65-letnia H. Turkiewicz — ul. Strumyk 3) została potrącona przez samą hod. Wskutek doznanych obrażeń staruszka zmarła przed przybyciem lekarza Pogotowia. Zwłoki przewieziono do kosztnicy.

Na placu Bilewskiego dostał się pod wóz tramwajowy 65-letni Wasył Tataruk ze wsi Skonowice pow. lwowskiego, odnieszając ciężkie obrażenia wewnętrzne. Wezwany

lekarz Pogotowia przewiózł ofiarę wypadku w stanice b. ciężką na klinikę chirurgiczną szpitala przy ul. Pijarów 4, gdzie nie odzyskawszy przytomności, zmarł.

Przy wysiadaniu z tramwaju na ul. Łyczakowskiej została popchnięta przez napierający tłum pasażerów 36-letnia Spedakowska Emeryka (Wojkowska 8), która upadła na jezdnię uległa złamaniu kości uda i nogi. Przybyły lekarz Pogotowia przewiózł Spedakowską w stanice groźny na klinikę chirurgiczną szpitala przy ul. Pijarów 4.

ZASNAŁ NA ŚMIERĆ — Na plantach przy ul. Akademickiej utył się do snu jakiś pijany mężczyzna. Lat

około 40, przy którym nie znaleziono żadnych dowodów stwierdzających tożsamość. Lekarz stwierdził u denata śmiertelne zatrucie alkoholem. Zwłoki odstawiono do kosztnicy.

SPADŁA BELKA — W czasie pracy szwalni na głowie 21-letniemu I. Mariensztrousowi złamał belka. Nieprzytomną ofiarę wypadku przewiózł wezwany lekarz Pogotowia na klinikę chirurgiczną szpitala przy ul. Pijarów 4, gdzie walczą ze śmiercią.

Lwów à la minute

Mieszkaniowe brewerie

Dziś proponuję mały wypad do biura mieszkaniowego. Naprawdę państwo nie pozalajecie! Zresztą, nie będziemy sami: co najmniej połowa „mieszkaniowców” chodzi tam z amatorstwa, a wielu... z przyzwyczajenia. Po różnych ekwilibrystycznych szuach, dostajemy się wreszcie do referenta przydzielającego mieszkania. Posłuchajmy...

— Pani inżynierzy, mój złociutki, może pan inżynier już mnie zalać...

— Przecież pani wczoraj już dostała.

— Ja dopiero czwarty raz, pani inżynierzy... Pioszy kluczy...

— Nie podoba się pani to mieszkanie?

— Ta gdzie dla mnie taki zbytek i luksusy, proszę pana! Pudłoga wyglądająca, że można kark skrzyć, łazienka — i wy w ogóle rozpusta i obława Boska! Ja jeżdżym uczciwa kubitą, daj mi pan jakiś jedyny stancji, tylko z gazem.

— Cóż to tak grymasicie, kobieto i zabieracie czas panu naczelnikowi i innym? Panie naczelniku, pan będzie łaskaw...

— Przecież pani też dostała już mieszkanie. Czy znowu pani nie odpowiada?

— Mieszkanie i owszem, ale otoczenie, panie naczelniku! Holota rowiadam panu! Ja jestem wdową po opiekarku, pan rozumie, nie mogę przecież mieszkać w takiej kamienicy... — Alo, patrz tu, jaka hunurowa! Ta sprowadź si panu do apteki i nie zwracaj głowy!

— A pan — znowu?... Chyba już szóstą raz!

— Nu jo, ali żadna klatka mnie nie konwyniui. Tam fortepian, tam znowu...

— Przecież dziś rano dostał pan pokój z kuchnią...

— Ta to za wielgi dla mnie, pani dyryktorzy.

— To może ja wezmę to mieszkanie...

— A pani już trzy razy dostała klucze. Znowu się coś nie podobalo?

— I wczym, podobac się podobalo, in... dzi mówią, że tam straszny W rym mieszkanu powiesil si pitnascie lat temu jeden try-jit. A ja jeżdżym uczciwa kubitą.

— I pani znowu tu? Dalem już pięć mieszkań! Ostatnie też złe?

— A dlaczego mi pan odrazu nie powiedział, że jest tylko jedno wejście przez kuchnię? Skandal! Trzypokojowe mieszkanie! Trudno, żeby go gości wprowadzala przez kuchnię! I w dodatku na trzecim piętze...

— Racja, proszę pani, to skandal. Ja już też trzeci dzień chodzę...

— I pani też ma jakieś pretensje?

— Oczywiście. Przecież wyraźnie żądałam mieszkania z fortepianem.

— Dalem pani wczoraj z fortepianem.

— Ładny fortepian. To jest pianino, proszę pana i w dodatku zupełnie rozstrojone...

(elt)

Kącik dobrej gospodyni

Pranie materiałów wełnianych

Okres zimowy zmusza nas do nożenia ubrań sporządzonych z wełny lub bawełny. Pranie takich ubrań przedstawia pewne trudności techniczne. Złe wypranie wełna kurczy się i zbija, traci swoje właściwości zaizolowania ciepła, zmienia kolor.

Jako zasadę musimy przyjąć, że wełny nie wolno nam prać w gorącej wodzie i nacierać bezpośrednio mydłem. Gorąca woda powoduje kurczenie się materiału, a nacieranie mydłem zbija delikatne włoski wełny, czyniąc ją twardą, tym samym pozbawia ją najważniejszej jej właściwości — zatrzymywania ciepła.

Swetry włóczkowe, bawełniane rekawiczki, czapki, szaliki i t. p. pierzemy w letniej wodzie, poprzednio przegotowanej lub zmieszanej amoniakiem, ewentualnie odrobiną sody.

Pranie prania, rozcieńczając w niej rozgotowane mydło. W braku mydła, płatków lub proszku mydlanego posłużymy się możemy korzeniem mydla. Mydło pokrajane w cienkie wiórki, proszek lub płatki mydlane, rozgotowujemy w wodzie, aż do otrzymania klarownego roztworu. Korzeń mydla rozgotowujemy w wodzie w proporcji 1/2 dkg na 1 litr

wody, odczekaemy i po ostudzeniu do temperatury 25—35 stop. C używamy do prania. Każdą sztukę garderoby, przeznaczoną do prania, wpierw dobrze wytrzepujemy z kurzu, wkładamy do roztworu i nie pocierając materiału o siebie, pierzemy przez wyciskanie jedynie rękoma tak długo, dopóki brud puszcza. W kolejności pierzemy wpierw jaśniejsze, a potem ciemniejsze sztuki. Z chwilą, gdy przestanie się wytwarzać piana, zmieniamy wodę. Brak piany świadczy, że woda jest przesiąknięta brudem i niczego w niej już dobrze nie wypierzemy. Nieraz tą samą sztukę trzeba prać w kilku wodach, zawsze jednakowo przyrządzonych.

Po dokładnym wypraniu płuczemy każdą sztukę dwa razy w letniej wodzie, a w końcu — dla zachowania koloru i miękkości — w wodzie z octem (łyżeczka na 1 litr wody). Wyciskamy (a nie wykrecamy) z wody i rozkładamy na płótnie do wysuszenia. Przy rozkładaniu, nadajemy danej sztuce jej pierwotny kształt. Wszelkie wieszanie, czy to wprost na sznurze, czy też na wieszadku, deformuje garderobę. Do-

brze rozłożona i do formy ułożona garderoba sporządzona z włóczki, po całkowitym przeschnięciu nie wymaga prasowania, co jest bardzo ważne dla zachowania właściwości wełny.

Raz rozpoczętego prania nie wolno nam odkładać, bo przeróżne kolory wełny niejednokrotnie reagują na działanie wody — i możemy otrzymać zacieki na materiale. Z tego też względu nie należy moczyć kilku sztuk razem, lecz prać każdą sztukę osobno.

Fabryczne materiały wełniane pierzemy tak samo jak trykotaże — z tą jedynie różnicą, że po wypraniu suszymy je normalnie, rozwieszając na sznurze lub wieszadku w takim miejscu, by ściekająca woda nie wyrzuciła nam szkody. Prasujemy na wilgotno po lewej stronie materiału. Czarne materiały wełniane pierzemy dobrze w glinie rozrobionej letnią wodą do gęstości śmietany, po czym splukujemy je kilkakrotnie czystą wodą — i prasujemy na wilgotno po lewej stronie. Głina musi być czysta, bez domieszek, zwłaszcza wapiennych.

Wywabianie plam

Wszelkie plamy należy wywabiać dopiero po dokładnym wytrzepaniu z kurzu i oczyszczeniu z błota.

Tłuste plamy, na czarnej i granatowej materii wełnianej, czyści się

wodą z amoniakiem. Proporcja: 1 łyżka amoniaku na szklanke wód.

Wielki kolorowe, które nie znoszą amoniaku, czyścimy (z dala od ognia!) benzyna.

Tłuste plamy na jasnych wełnach wywabiamy, pocierając na sucho mąką kartoflaną; na białych materiałach wełnianych — spirytusem denaturowanym (ewentualnie można wyprać wodą z mydłem).

Każda świeża tłusta plama, na każdym materiale, da się wywabić za pomocą prasowania gorącym żelazkiem przez bibułę. W ten sam sposób usuwamy plamy od świecy.

Plamy ze smoły nacierać niesolonym masłem. Gdy smoła zejdzie, tłusta plamę oczyścić benzyną lub wywabić gorącym żelazkiem przez bibułę.

Plamy od smarowidła wozowego wywabia się oleikiem terpentynowym za pomocą wełnianej szmatki.

Plamy z żywicy zmywać spirytusem lub eterem.

Plamy z farby olejnej i lakieru wycierać oleikiem terpentynowym lub benzyną.

Plamy z wapna najpierw wytrzeć szatką, potem zmywać szmatką zmoczoną w mocnym occie, w końcu splukać czystą wodą i przeprasować na wilgotno po lewej stronie.

Plamy z rdzy. 1) 1 łyżeczkę soli szczawikowej rozpuścić w 1/5 litra gorącej wody. W gorącej ten roztwór zanurzyć płamę, a gdy rdza zniknie — przepłukać w zimnej wodzie. 2) Zmoczoną w gorącej wodzie płamę rozłożyć na gorącym żelazku, możliwie, lub jakimś innym gorącym przedmiocie metalowym i pocierać grudek soli szczawikowej aż do zniknięcia plamy. Następnie przepłukać to miejsce zimną wodą (im starsze są plamy rdzawe, tym dłużej musimy je nacierać; świeże zaś znikają b. szybko).

Plamy od przepocenia 5 łyżek stołowych amoniaku, 5 łyżek spirytusu winnego, 1 1/2 łyżki soli, mieszać do bóki się sól nie rozpuści. Zmoczyć miejsca przepoczone i zóółkłe, a potem wyprać mydłem.

Plamy z jodyny zmoczyć w amoniaku i nacierać palcami dopóki się nie rozpułną zupełnie. Potem wypłukać w zimnej lub letniej wodzie i wyprać w rozgotowanym mydle.

Odpowiedzi pani Jadwigi

WP. L. H. — Aby móc odczytywać termometr znajdujący się przez ciał zimne za szybą, musimy ochronić go szybko od zamrażania, nacierając ją spirytusem z alkoholem.

WP. M. M. — Ciasto na kluski bez jajka rozrabiamy ciepłą wodą, w temp. około 50 stop. C.

